

Despre George Calinescu si opera sa

Critic si istoric literar, prozator, poet, dramaturg si traducator, G. Calinescu s-a nascut la 19 iunie 1899 in Bucuresti. Este fiul Mariei Visan, fiind insa infiat, la varsta de opt ani, de familia Constantin Calinescu din Iasi. Urmeaza scoala primara si liceul la Iasi si Bucuresti; in perioada 1919 - 1923 este student al Facultatii de Litere din Bucuresti. Dupa absolvirea facultatii, pleaca la studii de specializare la Scoala Romana din Roma. Intors in tara, functioneaza ca profesor de liceu la Timisoara (1928) si Bucuresti (1928 -1935). In acest interval, colaboreaza constant la "Roma", "Universul literar", "Viata literara", "Sburatorul", "Gandirea". Concepe si editeaza doua reviste: "Sinteza" (1927) si "Capricorn" (1930); noua ani mai tarziu, va scoate, la Iasi, o "foaie de critica si istorie literara" - "Jurnalul literar". In 1933 este codirector, alaturi de Mihai Ralea, al revistei "Viata Romaneasca".

In 1936 isi sustine doctoratul in litere la Universitatea din Iasi, cu o teza despre manuscrisul eminescian Avatarii faraonului Tla. Din 1937 incepe cariera universitara: conferentiar de estetica si critica literara la Facultatea de Litere din Iasi, apoi, din 1945, profesor de istoria literaturii romane moderne la Facultatea de Litere a Universitatii bucurestene. Devine membru al Academiei Romane in 1949 si, in acelasi an, este numit director al Institutului de Istorie Literara si Folclor, functie detinuta pana la sfarsitul vietii. Dupa al Doilea Razboi Mondial, conduce periodicele "Tribuna poporului" (1944), "Lumea" (1945) si "Natiunea" (1946) si revista "Studii si cercetari de istorie literara si folclor" a Institutului. Se stinge din viata la 12 martie 1965, la Clinica de geriatrie din Otopeni a profesoarei Ana Aslan.

Opera lui G. Calinescu insumeaza urmatoarele carti: Viata lui Mihai Eminescu (1932); Cartea nuntii (1933); Opera lui Mihai Eminescu, I - V (1934 - 1936); Poesii (1937); Enigma Otiliei (1938); Viata lui Ion Creanga (1938; ed. a II-a, Ion Creanga. Viata si opera, 1964); Principii de estetica (1939); Istoria literaturii romane de la origini pana in prezent (1941); Sun sau Calea neturburata, mit mongol (1943); Istoria literaturii romane. Compendiu (1945); Impresii asupra literaturii spaniole (1946); Trei nuvele (1949); Bietul Ioanide (1953); Nicolae Filimon (1959); Scrinul negru (1960); Gr. M. Alexandrescu (1962); Lauda lucrurilor (1963); Cronicile optimistului (1964); Teatru (1965); Estetica basmului (1965); Vasile Alecsandri (1965); Opere, I - XVII (1965 -;1983) Ullyse, culegere de cronici editata de Geo Serban (1967); Universul poeziei, studiu editat de Al. Piru (1971); Galceava inteleptului cu lumea.

Pseudojurnal de moralist (1927 - 1949), carte editata de Geo Serban (1973 - 1974); Insemnari si polemici, antologie de A. Rusu (1988); Cronici literare si recenzii, 1927 - 1933, vol. I - II, editata de A. Rusu (1991 - 1992).

Ca romancier, prin viziune, stil si forta caracterologica, G. Calinescu este unul dintre cele mai importante repere ale literaturii noastre din secolul XX. In articolul Romanul si viata moderna (1932), G. Calinescu scria: "Ceea ce lipseste romanului romanesc in genere, chiar cand aduce insusiri remarcabile de stil si culoare, este contactul cu viata [s.n.] deoarece omul si femeia de azi

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

---

traiesc in orasul concret cu baruri, teatre, cinematografe si cafenele, cu case de moda si bazinuri de inot", iar "tinerimea isi concretizeaza sentimentalitatea nu in Romeo si Julieta sau Dante si Beatrice, ci in Ramon Novarro si Greta Garbo, si in vreme ce fetele viseaza sa devina stele de cinematograf, tinerii sunt zguduiti in somn de cariera lui Charpentier".

In Istoria literaturii romane de la origini pana in prezent (1941), auto-prezentandu-se, G. Calinescu noteaza: „Intentia lui G. Calinescu, scriind Cartea nuntii, a fost pe de o parte de a se recrea, iar pe de alta de a face un exercitiu minor in vederea unei planuite opere epice [s.n.] cautand a separa, prin deslantuire, elementul liric care-i e (valabil ori nu) congenital".

Planuita opera epica cuprindea la data scrierii acestor randuri romanele Cartea nuntii (1933) si Enigma Otiliei (1938), urmand Bietul Ioanide (1953) si Scrinul negru (1960), ceea ce ne determina sa avem banuiala ca opera de romancier a lui G. Calinescu s-a realizat in urma unui veritabil program estetic, asa cum ii sta bine unui scriitor de esenta clasic-balzaciana. De altfel, autorul remarca in Sensul clasicismului (1946): "Marea literatura este in fond aceea de stil clasic, iar ce este mare in romantism, baroc apartine tot tinutei clasice..." si completa in Tehnica criticii si a istoriei literare: "Daca nu poate fi bun artist el insusi, criticul trebuie sa rateze, cel putin, cat mai multe genuri. Ratarea este o participare activa la procesul creator, o garantie de comprehensibilitate.

Criticul care n-a facut in viata lui un vers, ba chiar isi face o mandrie din asta, care n-a incercat niciodata sa faca nuvela sau roman, acela e un fals critic... Toti marii critici au facut literatura si, contrar prejudecatii comune, literatura foarte buna, cazuta in umbra numai prin renuntare".

Ca atare, romanele lui G. Calinescu trebuie privite ca un tot unitar, in special pe linia tipologiilor literare. Nu intamplator, Felix Sima (Enigma Otiliei) aminteste de Jim Marinescu (Cartea nuntii), dar creeaza deschideri si spre Ioanide (Bietul Ioanide).